

เทศน์เช้า วันที่ ๕ กันยายน ๒๕๖๐

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองขวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะเนาะ ตั้งใจฟังธรรม ฟังธรรมเพื่อหัวใจของเราใจ ให้มันอบอุ่นชุ่มชื้นแจ่มใส ความแจ่มใสของมัน มันแจ่มใสในหัวใจใจ มันไม่ต้องอาศัยใดๆ ในโลกนี้เลย สิ่งที่อาศัยในโลกนี้ บังคับเครื่องอาศัยๆ บังคับเครื่องอาศัยเพื่อดำรงชีวิตนี้เท่านั้น ถ้าดำรงชีวิตนี้ จิตใจกินกรรมะใจ กินกรรมะ กินสังขารกรรมะ กินสังขารจะความจริง

สิ่งที่เป็นสมมติๆ กิเลสตัดหาความทะยานอยาก สมุทัย สิ่งนี้จิตใจไม่ต้องการ แต่จิตใจนี้ต้องได้รับการฟื้นฟู ถ้าได้รับการฟื้นฟู จิตใจทำความสงบของใจเข้ามา พอใจสงบแล้วมันมีกำลัง พอมีกำลังขึ้นมา มันใช้สติปัญญาแก้ไขตัวมันเอง จะแก้ไขต่อต้านไอ้กิเลสตัดหาความทะยานอยากนี้

ถ้าจิตใจมันอ่อนแอเกินไป กิเลสตัดหาความทะยานอยากมันครอบงำ เวลามันครอบงำขึ้นมา เวลาความจีรัง โจรชี่ โจรชี่หลง ไอ้หลงตัวเองนี้สำคัญมาก มันหลงนะ มันหลงตัวมันเอง พอหลงตัวมันเอง แล้วมันคิดว่าคนอื่นเชื่อมัน มันเที่ยวเสี้ยมเที่ยวปั้นหัวเขาไปทั่ว ไอ้กิเลสตัดหาความทะยานอยาก เวลา มันปิดหัวใจของมัน เพราะอะไร เพราะหัวใจมันอ่อนแอ หัวใจมันใช้ไม่ได้

ถ้าหัวใจของนักบวชนะ หัวใจ เราทำความสงบของใจเข้ามา ใจมันเข้มแข็งขึ้นมา มันเข้มแข็งขึ้นมาได้เพราะอะไร เพราะจิตมันสงบ ถ้าจิตมันสงบ สงบได้เพราะอะไร จิตสงบเพราะกิเลสมันสงบตัวลง สงบตัวลงมันถึงมีกำลังขึ้นมา ถ้าจิตเราเข้มแข็งอย่างนี้

วันพระ วันพระเรามาวัดมาด้วยกัน ถ้าหัวใจมันต้องการธรรมะเป็นธรรมโอสถ ธรรมโอสถมันจะ ขวนขวายของมัน คนที่มีสติปัญญาเขาจะขวนขวายของเขา เขาจะทำคุณงามความดีของเขา เขาไม่ไป กว้านเอาสิ่งเลวทรามมาในหัวใจหรอก สิ่งี่เลวทรามมันมีของมันอยู่แล้ว เขาจะสำรอก เขาจะคายมัน ออก

แต่ที่ไปกว้านมาๆ กว้านมาเพราะอะไร กว้านมาเพราะเหยียบย่ำเขาไป จะเอาชนะคะคานเขาไป เขาทำคุณงามความดีอยู่ จะเอากิเลสตัดความทะยานอยากไปเหยียบย่ำเขา แล้วเขาจะยอมรับได้อย่างไร

ความคิดเป็นความดีใจ นี่ใจ สัจธรรมเป็นสัจธรรมใจ ดีคือดี ชั่วคือชั่ว ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว ทำดีต้องได้ดี ไอ้คนทำชั่วต้องได้ชั่ว เพราะมันทำชั่วอยู่โดยสัจจะความจริงอยู่แล้ว แต่มันโดนกิเลสตัดหาความทะยานอยาก

วันพระ ถ้าวันพระ วันที่มีศีลมีธรรมนะ เวลาคนมีศีลมีธรรม วันพระเขาไปจำศีลกัน จำศีลเพื่ออะไร จำศีล เห็นไหม เวลาคนแก่คนเฒ่าขึ้นมา ไม่ไถ่ฝั่่งๆ ไม่ไถ่ฝั่่งเขาต้องการสมบัติของเขา สมบัติที่เรามาเสียดสละทานเป็นอามิส สิ่งที่มีสติมีปัญญาขึ้นมา ในหัวใจเราเข้มขึ้นขึ้นมา นั่นนะมันไปกับหัวใจของเรา

สิ่งที่เสียดสละไปแล้วเป็นทิพย์ๆ เป็นทิพย์เพราะอะไร เป็นทิพย์เพราะว่าความลับไม่มีในโลก มันเป็นคนทำ มันเป็นคนเสียดสละ มันเป็นคนกระทำ พอมันเสียดสละ มันทำแล้วมันเข้มขึ้นของมัน

คุณจิตตคหบดี ฆราวาส เวลาเขาจะตาย รถม้าจากสวรรค์มารับๆ เขาเห็นของเขาโดยสัจจะความจริงเลย นั่นเพราะอะไรล่ะ ถ้าเป็นอามิสๆ มันก็เป็นความมั่นใจของเขา ความมั่นใจของเขา

เวลาโลกเขาเจริญๆ คุณทางโลกเขา เวลาทางโลกเขา เวลาเขาแข่งขันกีฬา เขาแข่งกีฬา เขาสอนให้เด็ก เขาสอนประชากรรู้จักแพ้รู้จักชนะ ถ้ารู้จักแพ้รู้จักชนะ กีฬาๆ เป็นยาวิเศษ เป็นยาวิเศษเพราะอะไร มันพัฒนาหัวใจของคนไป ให้รู้จักแพ้รู้จักชนะ รู้จักการให้อภัยกัน ถ้ารู้จักแพ้รู้จักชนะขึ้นมา สังคมก็ร่มเย็นเป็นสุขใจ แต่ไอ้พวกที่คนพาล กีฬาแพ้ คนไม่แพ้

เขาสอนให้รู้จักแพ้รู้จักชนะ ถ้ามันรู้จักแพ้รู้จักชนะ มันต้องมีเหตุมีผลของมัน ถ้ารู้จักแพ้รู้จักชนะ แพ้ก็คือแพ้ แพ้ด้วยเหตุด้วยผล แพ้ด้วยพาลของเรา ไอ้พวกพาลมันแพ้ทั้งนั้นนะ

ธรรมะย่อมชนะอธรรม ธรรมะมันย่อมชนะ ธรรมะย่อมชนะ ธรรมะคือความดี ความถูกต้องดีงามต้องชนะ อธรรมๆ ความชั่ว ความชั่วชนะไม่ได้ ความชั่วมันต้องแพ้ภัยไปข้างหน้า มันแพ้ไปแน่นอน ความชั่วมันจะชนะความดีได้อย่างไร มันเป็นไปไม่ได้หรอก

แต่โลก ด้วยมวลงน ด้วยอิทธิพล ความชั่วทำลายเขา คุณิ เวลาคนร้องเรียนขอความเป็นธรรมๆ เขาโดนกลั่นแกล้ง เขาโดนทำลายมาตลอด เขาโดนกลั่นแกล้ง เขาโดนทำลาย เขาไม่ได้ทำใครนะ เขาอยู่ด้วยความสุขสงบของเขา

คนที่เป็นปัญญาชน คนที่เป็นบัณฑิตเขาอยู่ด้วยความสุขสงบของเขา เศรษฐกิจพอเพียงๆ ศาสตร์พระราชาเขาต้องการความสามัคคี ต้องการการให้อภัยกัน เวลาที่เขารวบรวมกลุ่มกันเป็นกลุ่มเป็นก้อนขึ้นมา เขาไม่ให้ขายตัดราคากัน ก็ขายด้วยกัน ราคามันก็คงที่ ไอ้คนที่เห็นแก่ได้ๆ มันก็รีบไปขายก่อน ขายราคาต่ำกว่า ศาสตร์พระราชา ถ้าอย่างนั้นศาสตร์พระราชายูไม่ได้อรอก

ศาสตร์พระราชาเขารวมกลุ่มแล้ว เราทำร่วมกัน เราเห็นพ้องกัน เราทำสิ่งเดียวกัน แล้วใครจะมายุมาแหย่ ไอ้พ่อค้ามันจะมาซื้อสูงกว่าราคา ซื้อให้ราคาแพงเพื่ออะไร เพื่อให้แตกสามัคคี

นี่ไง เศรษฐกิจพอเพียงๆ ทำกิจกรรม ใครๆ ก็ทำเป็น แต่มันขาดความสามัคคี ขาดความร่วมมือไม่ร่วมมือต่อกัน ศาสตร์พระราชาๆ เขาให้มีความร่วมมือต่อกัน เรามีตั้งใจจะทำร่วมกัน เราไม่ให้ใครมายุมาแหย่ ไม่ให้ใครมาทำลายกลุ่มก้อนของเราให้เสียหาย มันอยู่ได้ทั้งนั้นนะ มันอยู่ได้เพราะอะไร เพราะเขาทำลายเราไม่ได้

แต่ถ้าเขาทำลายได้ ถ้าบัณฑิต บัณฑิตเป็นอย่างนั้นนะ แล้วไอ้พวกอิทธิพลก็เข้าไปยุไปแหย่ เขาจะไปทำลาย ทำลายทั้งนั้น แล้วทำลายด้วยหน้าขึ้นหน้าตาบานนะ จะมาช่วยเหลือ จะมานุเคราะห์ จะมาสงเคราะห์ให้ราคาดีๆ ไอ้คนโง่ก็ไปติดเชื่อเขาอะ นี่ความชั่ว เวลาความชั่วมันทำลายนะ มันทำลายมวลงนเขาเลย ทำลายชุมชนเขาเลย แต่มันยังว่ามันดีนะ ไอ้ความชั่วนะ ความชั่วมันต้องเป็นความชั่ว แต่ความดีต้องเป็นความดี

วันนี้วันพระ วันพระเป็นผู้ประเสริฐ ผู้ประเสริฐต้องมิตล การมิตลมีธรรม ถ้ามีศลมิตลธรรม มันละเอียดกว่าทางโลก ทางโลกเขา ผู้ที่เขากำหนดนโยบาย ธิพาๆ เป็นยาวิเศษ เป็นยาวิเศษให้คนมีสุขภาพแข็งแรง เป็นยาวิเศษให้คนฝึกหัดจิตใจของเขาให้รู้จักแพ้รู้จักชนะ เด็กๆ ของเราให้รู้จักแพ้รู้จักชนะตั้งแต่เด็ก แต่ให้มีปัญญานะ เราแพ้ด้วยกิจกรรม เราไม่ได้แพ้ด้วยสติปัญญาของเราอรอก เรากลับไปฝึกฝนของเรา เราไปฝึกร่างกายของเรา เดี่ยวเราก็แข่งขันกับเขาได้ รู้จักแพ้รู้จักชนะ เขาจะโตขึ้นมาเป็นผู้ใหญ่

ด้วยคุณภาพ โตขึ้นมาเป็นผู้ใหญ่ด้วยคุณภาพ เป็นผู้ใหญ่ที่ดี นี่ทางโลกเขาพยายามฝึกฝน พยายาม
กระทำกัน

แล้วทางธรรมๆ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรม เวลาตรัสรู้ธรรมขึ้นมา พุทธกิจ
๕ เข้าถึงญาณเลย ใครมีอำนาจวาสนา อายุขัยเขาจะสั้นนะ ไปเอาคนนั้นก่อน เขามีวาสนาด้วยนะ ถ้าเขา
ไม่มีวาสนา พุคไม่รู้เรื่องหรอก

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า วัดในสมัยพุทธกาล ข้างวัดๆ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธ
เจ้าไปโปรดข้างนอกหมดเลย ไอ้คนข้างวัดทำไมไม่สนใจ

ไม่สนใจเพราะมันไม่สนใจ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเดินผ่านไปผ่านมามันสนใจที่
ไหน มันไม่สนใจเลย นี่ไง เวลาถึงญาณๆ เขาต้องมีวาสนาด้วย วาสนาคือเขาสนใจ เขาอยากได้ เขา
สนใจอยากได้ ก็เหมือนเรานี้แหละ หัวใจเรา เวลาหัวใจเราที่เราสนใจ เราอยากได้ขึ้นมา เราเห็นคุณ
เห็นประโยชน์ของมัน เราจะแสวงหา

คนที่เขาไม่สนใจ คุณสิ เวลาทางยุโรปเขาอุตสาหะมาศึกษาแล้วเขาก็แสวงหา ตำราเขาก็มีของ
เขา เวลาเขาแสวงหา เขาต้องมาทางตะวันออก มาทางตะวันออกมาบวชพระ มาบวชพระ วัฒนธรรมก็
ต่างกัน เขาเคยกินแต่สเต็ก กินแต่อาหารทางยุโรป พอเขามาบวชแล้วเขามาอยู่บ้านนอก เขากินส้มตำ นี่
เขายังขวนขวายมา

คนที่เขาขวนขวาย สิ่งใดที่เขาไม่ตรงกับวัฒนธรรมในความเป็นอยู่ของเขา แต่เขาเชื่อใน
หัวใจของเขา เขาก็ขวนขวายมาๆ เวลาเขาคุยกับเรา เขาบอกเลยนะ บอกว่าชาวพุทธเราเหมือนกบเผ่า
กอบัว กบเผ่ากอบัวก็อยู่บนดอกบัวนั่นนะ มันก็ไม่รู้จักทั้งนั้นนะ

นี่ก็เหมือนกัน ถ้าจิตใจมันไม่ต้องการ อยู่ติดกัน อยู่ใกล้กัน มันก็ไม่รับรู้ มันรับรู้ไม่ได้ หัวใจ
มันคือด้าน แต่คนที่เขาเปิดหัวใจของเขา หัวใจเขาศึกษาของเขา เขาต้องการของเขา เขาแสวงหาของ
เขา แสวงหาของเขา เขากระทำของเขา ไอ้คนมันอยู่ด้วยกัน เข่ากบเผ่ากอบัวนะ

แต่ถ้ามันมาบวชเป็นพระ มันเลวร้ายกว่านั้น มันทำลายยิ่งกว่านั้นนะ เวลาพระนะ เวลาองค์
สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกไอ้พวกทูลศัลนะ เวลามันฉันภัตตาหาร มันเหมือนกับกินถ่านแดงๆ

เข้าไปในคอมันนะ ตกเข้าไปในคอ ถ่านแดงๆ เข้าไปเผาไหม้หมด แต่ในสภาวะเป็นพระ เป็นโหม ไม่เห็นเป็นเลย อร่อยดี กินอึมันนอนอุ่น

นั่นนะ เพราะอะไร สถานะความเป็นมนุษย์ใจ เดียวตายไปเอ็งก็รู้ เอ็งได้สร้างเวรสร้างกรรมไว้เดี๋ยวก็รู้ ขอให้มันตายไปเถอะ เวิร์กรรมมันให้ผลทั้งนั้นนะ แต่ตอนนี้อวดเก่งอวดรู้ อวดรู้เอาตัวรอดไม่ได้ เอาตัวรอดไม่ได้หรอก

ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว มันเป็นสัจธรรม มันเป็นสัจจะ ดีต้องดี ชั่วต้องชั่ว ดีเป็นชั่วไม่มี ชั่วเป็นดีก็ไม่ได้ เป็นไปไม่ได้ แต่ถ้ามันเป็นจริง ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว เราต้องมีสติตั้งแต่ตอนนี้ไง ถ้ามีสติตั้งแต่ตอนนี้มันต้องคัดแยก อะไรที่มันชั่วร้าย เราไม่เอา เราไม่ทำ เราพยายามหลบหลีกมัน เราจะทำคุณงามความดีของเราๆ ถ้าคุณงามความดีของเรา

เวลาหลวงตาท่านสอนใจ ใครจะดีจะชั่วเรื่องของเขา เราจะทำความดีวะ

ไอ้ความชั่ว ไอ้คนชั่วมันก็เลยเหยียบย่ำเลย มันทนไม่ได้ มันทนความชั่วผมไม่ได้ ผมทิ่มแม่งทุกวัน มันเลยทนผมไม่ได้

นั่นคิดไปนั่น โอ้โฮ! มันจะเอาความชั่วเป็นความดีใจ

พอหลวงตาท่านพูดใจ หลวงตาท่านเน้นย้ำบ่อย ใครจะดีจะชั่วเรื่องของเขา เราจะทำคุณงามความดีกันวะ เราจะทำคุณงามความดีกัน ไอนั้นมันก็เลยทำชั่วเหยียบย่ำเขา พอบอกว่ามันทนผมไม่ได้ มันทนความชั่วไม่ได้ แล้วเอ็งมีสิทธิอะไรไปทำเขาละ เอ็งมีสิทธิอะไร มันผิดกฎหมายนะ ผิดกฎหมาย ผิดศีลธรรม ผิดทั้งนั้นเลย แล้วเอ็งมีสิทธิอะไร

เขาก็มีสิทธิ์ในความเป็นตัวตนของเขา แต่นี่ธรรมชาติของหลวงตาท่าน ธรรมชาติของหลวงตาท่านเข้มแข็งของท่าน แล้วท่านจะพัฒนา แพ้เป็นพระ ชนะเป็นมาร ไอ้คนที่แพ้ที่เขาเป็นพระ เป็นพระในหัวใจ แต่พระมันโดนทิ่มโดนแทงทุกวันมันก็ทนไม่ไหวนะ มันไม่ใช่พระอิฐพระปูน มันพระมีชีวิต พระมีชีวิตเขามีความรู้สึกทั้งนั้นนะ

ความดีก็คือความดี ความชั่วก็คือความชั่ว ความชั่วมันเห็นๆ อยู่ มันจะเป็นความดีได้อย่างไร แต่ไอ้ชั่วๆ มันยังทำอยู่นั่นนะ

ฉะนั้น พุคถึงถ้าว้นพระแล้วเราปฏิบัติของเรา ศีลธรรม คำว่า “ศีล ๕ ศีล ๘ ศีล ๑๐ ศีล ๒๒๗” เวลาศีลในศีล อธิศีล คุณี เวลาครูบาอาจารย์ของท่านประพฤติปฏิบัติถึงที่สุดแห่งทุกข์ สติ วินัย มันเป็นสติพร้อม มันคิดออกมาอย่างนั้นไม่ได้หรอก ใ้ันมันคิดออกมา มันชั่วออกมาแล้ว แล้ว เวลาถึงการกระทำ ตั้งแต่คิดออกมาแล้วการกระทำมันรื้อยแปดของมัน คุณี คนที่ได้อยู่ดีภาวะ แต่มันว่า มันถูกต้องนะ

แต่คนที่มึสติปัญญา ครูบาอาจารย์ที่ท่านประพฤติปฏิบัติแล้ว สติวินัย มันตั้งแต่ขยับนุ่นนะ สอ ปาทีเสสนิพพาน ความรู้สึกนึกคิดเป็นขั้น ๕ แล้วขั้น ๕ สิ่งทีออกมา ถ้ามันเป็นธรรมในหัวใจแล้ว ออกมามันจะเป็นชั่วได้อย่างไร

แต่ถ้าข้างในมันอวิชชา มันมีพญามารทั้งนั้นนะ ออกมามันก็ออกมาขั้น ๕ นี้แหละ แล้วขั้น ๕ ก็ไปทำลายเขา ทำลายเขาตลอดๆ แล้วมันทำลายเขาแล้วใครเสียหายละ ก็ตัวเองเสียหาย

กรรมคือการกระทำนะ พระพุทธศาสนาสอนให้เชื่อกรรม เชื่อกรรม เราทำเอง ทำดีทำชั่ว แล้ว ทำชั่วมันจะดีได้อย่างไรละ ถ้าทำดีมันต้องได้ดีสิ เวลาทำดี ทำดีจะไปทำอยู่ในเหว ไปทำอยู่ในที่ลับที่ ไหน ดีมันก็คือดี

หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านอยู่ในป่าในเขาของท่าน ท่านไม่ปรารถนาอะไรทั้งสิ้นเลย ท่าน ปรารถนาคุณธรรมเท่านั้น แล้วชีวิตมันเป็นแบบอย่าง ทำเป็นแบบอย่าง เป็นแบบอย่างให้ลูกศิษย์ลูกหา ได้เป็นที่ยึดเหนี่ยว ถ้าเป็นแบบอย่าง แล้วจะมีอะไรเป็นคุณค่าไปกว่านั้นนะ

ทำดีในป่าในเขา ทำดีของท่าน ไม่ต้องมีสังคม ไม่ต้องโฆษณาชวนเชื่อ ไม่ต้องให้ใคร รู้จักเลย แต่เรื่องคุณงามความดี กลิ่นของศีลกลิ่นของธรรม กลิ่นของศีลกลิ่นของธรรมมันไปกับ ปากต่อปาก พอปากต่อปาก มันไป ทุกคนเชื่อถือศรัทธาทั้งนั้นนะ ความเชื่อความศรัทธาก็เป็น ความเชื่อของเขา ความเชื่อถือศรัทธาของเขา หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านก็ไม่เหิมเกริม ไม่ลอลมไปกับเขา ความเชื่อของเขามันอยู่ข้างนอก

คุณี เราเชื่อในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เราทุกข้ใหม่ เราเชื่อในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ หัวใจเราก้ทุกข้ันะ เราเชื่อในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์แล้วเราต้องปฏิบัติตามนั้นด้วย ศีล ๕ ศีล ๘ ศีล ๑๐ ศีล ๒๒๗ ศีลก็ต่อเชื่อสัตย์ซื่อตรงต่อศีล มันถึงเป็นสุภาพบุรุษไป

ศีลก็เขavnไว้นุ่น ตัวเองเป็นศูนย์ เทียบวระรานเขavnมันจะมีศีลได้อย่างไร มันทุศีลทั้งนั้นนะ เวลา มันทุศีลแล้วมันจะเอาความร่วมมือมาจากไหน ไม่มีความร่วมมือ ตัวเองร้อน ร้อนแล้วก็ไปป้ายสีคนอื่น ให้ร้อนไปหมดเลย คนอื่นเขาเดือดร้อนเพราะเอ็งนั่นนะ เดือดร้อนกันมาก

เขavnมาวัดมาก็เพื่อความร่วมมือเป็นสุข เขาไม่ต้องการความเดือดร้อน ถ้าเดือดร้อนมันก็อยู่ในหัว ออกลิ เผาหัวอกให้ระเบิดไปเลย ใอันี่พอมันมีปัญหาแล้วทีชวไปเสียดสีคนอื่นเขา แล้วคนอื่นเดือดร้อนไป ทั้หมดเลย แล้วยังว่าตัวเองดี ตัวเองถูกอยู่ มันจะถูกได้อย่างไร

ถ้าเป็นจริงๆ มันเป็นปัจเจกตั้ง เป็นสันติภูฏิกณะ ถ้ามันสงบร่วมมือ มันสงบร่วมมือมาจาก หัวใจนี้ ถ้าสงบร่วมมือจากหัวใจนี้ มันอยู่ที่ไหนก็ได้ เวลาครูบาอาจารย์ท่านพุดนะ ขออยู่องค์เดียวสงบ ที่สุด ขออยู่องค์เดียวสุขที่สุด

ความสุขคือความอยู่คนเดียว ความสุขคือความสงบสงัดในหัวใจนั่น นั่นนะคือความสุข แต่ใน เมื่อมันเป็นหน้าที่ ธรรมทายาท ธรรมทายาทมันก็ต้องเผยแผ่ ต้องให้คุณประโยชน์นะ

เวลาครูบาอาจารย์ของเรา เวลาท่านเกิดมา เกิดมาจากธรรม เวลาหลวงตาท่านบรรลุนิธรรม พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์รวมลงในหัวใจของท่าน กราบแล้วกราบเล่า กราบองค์สัมเด็จพระ สัมมาสัมพุทธเจ้า มันกราบแล้วกราบเล่า กราบจากหัวใจอันนั้นไง เพราะหัวใจอันนั้น ได้สัมผัสอันนั้น

วันพระ ผู้ประเสริฐในหัวใจ แต่ผู้ประเสริฐในหัวใจของครูบาอาจารย์ที่ท่านประพฤติปฏิบัติถึง ที่สุดแห่งทุกข์ ของเรา เราก็มีแบบอย่าง เราเกิดมาเรายังเห็น คุณิ เวลาหลวงตาท่านบอกว่า เวลาหลวงปู่มั่น ท่านมาที่วัดเจดีย์หลวง ท่านแอบดูอยู่ในห้อง

เรียนไปเป็นมหา ความเรียนมามันศึกษาถึงประวัติของพระพุทธเจ้า ประวัติของพระอรหันต์ ในสมัยพุทธกาล แล้วมันก็เป็นประวัติไซ้ใหม่ มันเป็นความเชื่อในวัฒนธรรมของชาวพุทธไซ้ใหม่ เวลาหลวงปู่มั่นท่านมา ไปแอบดูในห้อง รอยแตก

พอได้เห็นหลวงปู่มั่น เกิดมาชาตินี้ไม่เสียดชาติเกิด ได้เห็นพระอรหันต์ เพราะหลวงปู่มั่นใครๆ ก็ เชื่อว่าเป็นพระอรหันต์ ท่านได้เห็นของท่าน ท่านปลื้มใจของท่าน นี่ท่านปลื้มใจของท่าน

นี่ก็เหมือนกัน เรามีครูมีอาจารย์เป็นแบบอย่าง เรามีครูบาอาจารย์อยู่นะ พระอรหันต์ที่มีชีวิตอยู่ เรา ได้สัมผัส เราได้จับต้อง แล้วทำไมมันเป็นที่ยึดเหนี่ยวของเราไม่ได้ ทำไมมันเป็นแบบอย่างของเราไม่ได้

ทำไมหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านไม่มีแบบอย่าง ท่านยังชวนขวายเป็นท่าน ท่านทำจนประสบความสำเร็จของท่าน

เรามีตัวอย่าง มีแบบอย่าง แล้วครูบาอาจารย์ตัวเป็นๆ เลยละ ธรรมะstadๆ ร้อนๆ เลยละ แต่ทำไมเราชั่วร้ายได้ขนาดนี้ ทำไมใจเรามันชั่วร้าย ทำลายตัวเองตลอด ครูบาอาจารย์ท่านเป็นแบบอย่างๆ ทำตามนั้นดี นี่ดีแต่ปาก แต่พฤติกรรมมันเลวร้าย มันถึงไม่ประเสริฐใจ ถ้าประเสริฐมันต้องประเสริฐในหัวใจของเรา

วันพระ วันพระผู้ประเสริฐ ประเสริฐที่นี้ แล้วถ้าทำหัวใจเราให้ประเสริฐนะ เกิดมามันเป็นสมบัติของเรา เป็นปัจจัยตัดัง เป็นสันทิฎฐิโก มันเป็นสมบัติของเรานะ

หัวใจมันปฏิสนธิจิตเกิดมาเป็นเราแล้วถึงได้รู้ แล้วเวลามีสติปัญญาขึ้นมา เราก้พัฒนาหัวใจเราขึ้นมา หัวใจก็มึสติปัญญาขึ้นมา เกิดมรรคเกิดผลขึ้นมา นี่เป็นสมบัติของเรานะ หัวใจถึงมีค่า ชีวิตนี้มึค่ามีค่าที่นี้ ไม่ใช่มีค่าที่เกี่ยวที่มึเกี่ยวแพงเขา ให้คนยกย่องสรรเสริญ ให้คนยอมจำนนกับตน ไม่มี

มันต้องเป็นความดี ความดีที่นำมาแล้ว แล้วทุกคนเห็นความดีของเรา ทุกคนยอมจำนนกับความดีของเรา ทุกคนก้มให้แก่ความดีของเรา เอวัง